

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2596/2019
23.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Ранков Константин, адвокат из ..., против тужених: ВВ и ГГ, обоје из ..., које заступају Деана Берак Савковић и Балаш Марија, адвокати из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужила, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1662/19 од 20.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужила, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1662/19 од 20.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1662/19 од 20.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1662/19 од 20.05.2019. године, одбијена је жалба тужила и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 7/18 од 20.02.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев тужила да се обавезу тужени да солидарно исплате првотужили износ од 75.541,89 динара, са затезном каматом од 01.10.2011. године до исплате и друготужили износ од 81.972,29 динара, са каматом од 01.10.2011. године па до исплате, а тужиле су обавезане да првотуженом и друготуженом исплате солидарно трошкове парничног поступка у висини од 36.750,00 динара, а трећетуженој износ од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле су изјавиле благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију су изјавиле и с позивом на члан 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе односно новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиља. У овом случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, односно правна питања у интересу равноправности грађана нити је потребно уједначавање судске праксе. У нижестепеним пресудама је изражен правни став, да тужиље нису пружиле доказе да је у радњама тужених физичких лица првотужене као законског заступника послодавца (предузећа у ликвидацији) и друготуженог као ликвидационог управника, у поступку ликвидације и самог поступка ликвидације у односу на трећетужену било незаконитог поступања које је у вези са пропустом тужиља да остваре своје право на неисплаћене зараде и друга примања код бившег послодавца, због чега нису испуњени услови из члана 154. и 155. Закона о облигационим односима, односно члана 544. и 546. Закона о привредним друштвима, за одговорност прво и друготуженог, односно из члана 172. ЗОО за одговорност трећетужене, а који став нижестепених судова не одступа од става Врховног касационог суда по овом питању израженом у бројним одлукама.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у имовинско правном спору који се односи на новчана потраживања. Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 11.01.2018. године, тужиље захтевају накнаду штете у виду неисплаћених зарада и других примања, и то првотужиља у висини од 75.541,89 динара, а друготужиља у износу од 81.972,29 динара.

Како се у конкретном случају ради о новчаном потраживању из радног односа, у коме вредност предмета спора у односу на сваку тужиљу понаособ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Луговац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић